

Per Uiver Van Amsterdam naar Hoogeveen:

EIGENLIJK NIET TE BEVATTEN

Door Jan-Jaap Bats

Het kan zijn dat ik droom. Ik weet het niet, maar het kan zijn. Stel dat... nee ik denk het niet. Waarschijnlijk is het geluid van die hele grote grasmaaier aan mijn rechterkant dus niet motor twee van de Uiver. Glimlachend laat ik me weer zakken in de zachte stoel en droom rustig verder. Maar het beeld blijft kloppen aan de deur van mijn verbeelding. Die grote vleugel bijvoorbeeld. Met die bekende registratie AJU. Wat doet die daar dan?

Ik besluit rechtop te gaan zitten en een poging te doen de slaap uit lichaam en geest te krijgen. Ik zie een vierkant raampje met gezellige gordijntjes. Er klinkt een gedempt (nou ja...) geronk en ik ruik de vage geur van uitlaatgassen, motorolie en vliegtuigbenzine. Onder me glijdt het beeld van de Amsterdamse havens voorbij en een bekend stadion. In de verte glimt het IJsselmeer.

In mijn nek voel ik sommige haren overeind gaan staan. De werkelijkheid stopt met kloppen en begint te timmeren. "Het is waar! Je zit aan boord van de laatste nog vliegende DC-2, op weg naar het volgende vliegveld van de tour!". De verbeelding verdwijnt definitief als ik een windvlaag voel en een deurtje hoor klapperen. Boordwerktuigkundige Marc duikt ergens achter uit het toestel op en komt grijzend voorbij gelopen. In de cockpit zie ik in het logboekje van gezagvoerder Jan Cocheret mijn naam staan op de passagierslijst van vandaag. Het moet dus waar zijn. De Uiver is op weg naar vliegveld Hoogeveen en ik vlieg mee!

Het valt me op dat het zo lekker rustig gaat. Ondanks (of misschien juist dankzij) de 300 meter waarop we vliegen voelt het toestel aan als een trage versie van de kist waar ik vrijdag instap om op vakantie te gaan. Je zou kunnen zeggen: het enige verschil zijn de motoren! Die vormen dan ook het grootste verschil met een moderne Boeing: ze maken echt lawaai. Is het in de cabine nog redelijk, op de 'bok' van de Uiver moet je schreeuwen om elkaar te verstaan en Jan en Dick praten alleen via een headset. Ik vraag me af hoe de KLM in 1934 voor de DC-2 kon adverteren met de zin: "Vliegt u ook graag zoo rustig?" In de Fokkers uit die tijd kwamen de passagiers dan zeker doof op de plaats van bestemming aan! Dankzij het schitterende weer hebben de piloten een perfect uitzicht op de te volgen koers en ik via het zijraampje op de zeilboten die op deze zaterdag het IJsselmeer bevolken. Bovendien is het zo helder dat de stroom uitlaatgassen uit de uitlaat van de motor goed te zien is. Het enige waar ik me lichte zorgen over maak zijn de hele kleine stroompjes olie die zich naast de motor over de vleugel verspreiden. Maar overal lees en hoor ik dat deze motoren *moeten* zweten en dat er meer reden was om je zorgen te maken als ze dat niet deden. Bovendien werpt Marc regelmatig een blik uit het raampje en dat stelt me helemaal gerust.

Ondertussen naderen we na amper een half uurtje vliegen de plaats van de bestemming, vliegveld Hoogeveen. Net langs de schouder van Dick glurend zie ik in de verte een baan opdoemen. Meer dan een veredeld voetbalveld lijkt het niet te zijn, maar Dick is al druk bezig om op de juiste hoogte te komen. Terwijl Marc via klik, kloenk, ratel een hefboom omzet die een pomp tot leven brengt, begrijp ik dat we ons gaan opmaken voor de lage pass met wielen uit. Rechts op het instrumentenpaneel flitsen twee groene lampjes aan: gear down. Wat gaat het nog hard als je van binnen naar buiten kijkt. Zo snel leek het helemaal niet, vorige week op Twente. Het publiek kijkt en zwaait en wij stuiven over de baan. Gas geven en hup, vol een linker bocht in. De vleugel zakt en het industrieterrein van Hoogeveen licht aan mijn voeten. Nog maar effe een keer Dick, en nu het echte werk. De twee lampjes gaan weer uit en het feest begint opnieuw. We komen weer recht voor de baan, Dick schuift de trotthles verder open, de motoren snerpen en de Uiver scheert op kruissnelheid voorbij de menigte. Kon ik nu het geluid buiten maar horen!

Het landen is het toetje. Het lijkt een eeuwigheid te duren voordat de Lady besluit haar staartwiel dan toch ook maar aan de grond te zetten, maar dan kunnen we ook werkelijk alle molshopen tellen. Tjonge jonge, wat een gehobbel. Er komen hier zeker alleen zweefkisten? De Dame heeft verder uitstekend naar haar zin. Zonder een centje pijn bobbelt ze naar de parkeerplaats en laat ze haar prachtige geluid nog een keer horen voordat Dick de propellers tot rust brengt. En dan staat ze klaar om weer vele tientallen mensen te verwelkomen. Mensen zoals zijzelf: enthousiast en met een warm hart voor de levende geschiedenis!

Ik krijg een warm gevoel vanbinnen als ik vanachter het raampje naar buiten kijk.
Hoe was het ook alweer? De meeste dromen zijn bedrog?